

Fra: Angelina Avalon [<mailto:angelinamaalueavalon@gmail.com>]

Sendt: 23. april 2020 12:33

Til: Linda Kubasiak Johansen <Linda.Johansen@ft.dk>

Emne: Anmodning om deputationsforetræde

Kære Linda Kubasiak Johansen

Jeg skal hermed anmode om deputationsforetræde for Folketingets Social- og Indenrigsudvalg med henblik på at belyse danske myndigheders behandling af partnervoldsramte mødre og deres børn i forældremyndighedssager.

Den 1. april 2019 trådte en revideret forældreansvarslov i kraft med en klar politiske hensigt om at barnets tarv, trivsel og ret til beskyttelse skulle gå forud for en 12 års konventionsstridig antagelse og dermed sagsbehandling om at barnets ret til to forældre er til barnets bedste.

Samarbejdsmodellen, som blev udviklet således at myndighederne kunne træffe afgørelse baseret på barnets ret til to forældre, hvor forældreevner vurderes ud fra forældrenes "evne til at samarbejde" har afstedkommet graverende kritik fra internationale myndigheder såsom GREVIO (2017) og CEDAW (2016) og Europarådet (2013).

Partnervoldsramte mødre og deres børn samt børn der udsættes for vold af en medforælder har i mere end et årti været underlagt krav om, at samarbejde med deres voldsmand til stor skade for deres psykiske, følelsesmæssige og fysiske sundhed.

Med den reviderede forældreansvarslov forventede især partnervoldsramte mødre, deres børn og børn der udsættes for direkte vold af en medforælder, at sagsbehandlingen blev ændret med henblik på at imødekomme den politiske hensigt.

Desværre er tilbagemeldingerne, at voldsramte forældre stadig underlægges skadelige krav om samarbejde, hvilket leder til at mange voldsramte børn og forældre fastholdes i volden uagtet at der foreligger hospitalsrapporter, krisecentererklæringer, politianmeldelser og psykiatriske udredninger som dokumenterer, at volden finder sted.

Kravet om samarbejde iblandet manglende voldsfaglighed leder alt for ofte til, at man hos myndighederne bytter om på offer- og krænkerroller, hvilket leder til 'victim blaming'. Altså voldsofrene bliver tillagt ansvaret for, at der er en forældrekonflikt. Typisk er det voldsofferet der henvender sig til kommunen og anmoder om hjælp og støtte til at skærme børnene bedst muligt. Under sagsbehandlingen udtages alt dokumentation for vold (medmindre gerningsmanden har fået en strafferetsdom),

hvorefter man presser ofrene til at samarbejde blandt andet med fællesmøder, udlevering af beskyttede adresser og krav om at mødes uagtet, at barnet sættes i en udsat position og bliver vidne til vold. Hvis voldsofferet anfægter samarbejdsmodellen udråbes denne til at være konfliktskabende og usamarbejdsvillig og qua herfor opstår der en signifikant risiko for, at man som beskyttende forælder taber bopæl- og forældremyndighed over det barn man ønsker at skærme.

Den 7. april 2020 modtog jeg et brev fra Københavns kommune begrundet i en intern undersøgelse af et sagsforløb tilbage i 2015/16, hvor jeg og mine børn blev udsat for ovennævnte problematikker. Den interne undersøgelse fandt frem til at forvaltningen: *"det forekommer uomtvisteligt at BBU handlede uden for sin kompetence, magtfordrejende og samtidigt illoyalt og partisk. BBU vil på den baggrund anerkende, at du har oplevet forløbet som krænkende og fjendtligt"*.

Børne- og familiesager, hvori der forekommer vold, behandles ofte af myndighedspersoner uden voldsfaglig kompetence, hvorfor disse sager eskaleres ud af proportioner og er til stor skade for barnet. Myndighederne optræder både konfliktskabende og faciliterer stalking by proxy og dermed gør myndighederne sig ikke alene skyldige i, at fastholde volds ofre i vold men bliver selv en voldsudøvende part i sagen. Udover det psykiske og følelsesmæssige pres man udsættes for under sådan en sagsbehandling så er konsekvensen også, at retssikkerheden fratages volds ofrene og deres børn.

Med et deputationsforetræde ønsker jeg at belyse hvorfor det er vigtigt at:

1. myndighedspersoner der behandler disse sager skal have den fornødne voldsfaglighed, herunder psykologer, dommere og socialrådgivere.
2. der skal ydes langsigtet støtte til familier der har været udsat for vold. I øjeblikket er der primært fokus på krisecentre, som er en akut foranstaltning. Et ophold på krisecenter bruges end dog negativt af myndighederne og en krisecentererklæring betragtes som et partsindlæg.
3. der skabes offentlig debat om den manglende kompetence i kommunerne og Familieretshuset og hvor vigtigt det er at lytte til ofrene - børn som voksne.

Med Venlig Hilsen

Angelina Maaloe Avalon